

VIBRACIÓ

Setmanari Catalanista Republicà

El Partit Catalanista Republicà va a la lluita amb decisió de guanyar, i guanyarà!

ANY I

GIRONA 31 D'OCTUBRE DE 1932

NUM. 39

Frustrada la coalició d'esquerres, el P. C. R. es disposa per la lluita i pel triomf. - Un triomf fet de lògica, d'optimisme i de coratge. - Les impressions primeres ja acusen que el P. C. R. causarà sorpreses.

No en va les circumstàncies són diferents que pel 28 de juny

El Partit Catalanista Republicà a l'opinió de les comarques de Girona

En l'Assemblea celebrada el dia 2 d'octubre darrer per les organitzacions adherides al PARTIT CATALANISTA REPUBLICÀ, de les nostres comarques, es va acordar la conveniència d'anar a les eleccions vinents amb una candidatura de coalició amb els altres partits catalanistes republicans d'esquerra liberal, per entendre que aquesta fórmula era la més beneficiosa als interessos de la nova Catalunya i la que millor responia a les normes democràtiques, per la impossibilitat d'emprar el sistema de representació proporcional i per l'enorme prima que el sistema majoritari que ha d'utilitzar-se adjudica a les majories.

La coalició patrocinada no ha pogut realitzar-se, per quan els organismes adherits a l'Esquerra Republicana de Catalunya en les comarques de Girona, el diumenge dia 23 propassat, van acordar refusar l'entesa electoral seguida en aquesta circumscrició en les eleccions municipals del dia 12 d'abril de l'any passat, en les eleccions generals del 28 de juny següent, i en les que es celebraren per a elegir la Diputació provisional de la Generalitat de Catalunya.

Es evident, doncs, que si en les vinents eleccions s'ha frustrat a Girona una entesa dels partits catalanistes republicans d'esquerra liberal, no és imputable al PARTIT CATALANISTA REPUBLICÀ, majorment quan des de els llocs de govern general de la circumscripció, abans província, i en la majoria dels Ajuntaments, s'ha actuat en forma que possibilitava la continuació d'aquella política col·laboracionista, considerada la més convenient en aquests moments que, per ésser els més històrics de Catalunya, són també el més greus i els que comporten majors responsabilitats.

Precisada aquesta realitat, el PARTIT CATALANISTA REPUBLICÀ, que és el primer partit a Catalunya que ha guanyat homogeneïtat i ha perfilat la seva fesomia de partit catalanista republicà d'esquerra liberal, sense arrauxaments demagògics i sense velleïtats reaccionàries, no podia deixar d'anar a la lluita electoral vinent si no volia negar la seva personalitat i la seva raó d'ésser; no podia deixar d'anar a la lluita electoral vinent, si no volia deixar vacant un lloc en el que s'interpreta un to i un batec de l'opinió pública.

D'altra part, el PARTIT CATALANISTA REPUBLICÀ respon a les característiques essencials d'aquesta ho-

ra transcendental per la nostra Pàtria. Perquè el nostre partit és d'una catalanitat fonamental que el capacita per a fer de Catalunya la Catalunya dels nostres somnis; perquè el nostre partit és d'un ample i genuí liberalisme que possibilita sense catàstrofes, però sense interrupcions, l'obra renovadora de la República, en la que han col·laborat sense dubitacions els nostres homes més representatius; perquè el nostre partit és una garantia de bon començ pel prestigi del conjunt dels seus homes, com recentment i solenne ha proclamat qui ocupa el lloc més representatiu de Catalunya.

Per això, en aquesta hora confusional i paradoxal agreujada per orientacions partidistes infortunades; en aquesta hora en que s'agiten en la superfície els pòsits dels baixos fons; en aquesta hora en la que són tants els que es recorden "més del patrimoni que de la pàtria", en aquesta hora, la veu del PARTIT CATALANISTA REPUBLICÀ de les comarques de Girona, conjura a tots els electors a reflexió pel bé col·lectiu; convida a tots els electors a inspirar l'emissió del sufragi en mòbils lliures de partidismes, i ofereix a tot el cos electoral un mitjà per a fer allò que alguns partits no han volgut fer contra el voler d'una gran massa ciutadana.

Portarem a la lluita noms de rellens i homes de qualitat. Això vol dir que tenim l'íntima i serena convicció de la victòria, per damunt del pessimisme dels mal enterats; per damunt de les càbales dels que creuen que en política electoral els fets es repeteixen; per damunt dels prejudicis dels que no saben distingir la diferència entre el que sent l'opinió pública en el moment present i el que sentia el dia 28 de juny de l'any passat.

Els catalans, en aquesta hora constructiva de la Catalunya autònoma, no podem desmentir la tradició del nostre seny i del nostre liberalisme, i per això no podem creure que els electors no tinguin la sensibilitat més anada que mai per a triar els homes que millor hon de crear la vida orgànica de la nostra Catalunya. En aquest convenciment forjarem l'èxit que esperem, fet de lògica, d'optimisme i de coratge.

Després de confiar al seny de tots el nom dels nostres candidats, confiem a l'esforç de tots el seu triomf. El confiem, en especial, al ciutadà honorable i treballador, a la nostra incomparable menestralia, a la classe obrera i pagesa no contaminades per idees desorbitades; el confiem, en especial,

ANTENA

ENTESA FRUSTRADA

Inesperadament, diumenge passat, els organismes comarcals del P. R. F. N., de les comarques de Girona, adherits a l'Esquerra Republicana de Catalunya, varen acordar refusar l'entesa electoral que es donava com a fet amb el P. C. R., seguint una tradició política que anava, des de la caiguda de la dictadura de Primo de Rivera.

La coalició, de l'esperit dels organismes afectats, havia passat al ambient del carrer, i ja era quelcom propi de la significació de l'hora present. S'acceptava, doncs, l'entesa dels dos partits con un fet normal.

Quina causa ha estat degut, essent així, que la coalició esdevingués frustrada?

Per de prompte, cal fer constar ben alt, que el gastament ha estat culpa d'una sola de les parts, naturalment, la que es creu més forta. Val a dir, però, que si l'altra acceptava la coalició, abans, ara i sempre, no era pas per egoisme, sinó simplement pel sentit de responsabilitat política.

La causa, i per tant la culpa, de que en aquest moment solemne de Catalunya no s'hagi fet la coalició dels dos partits, recau exclusivament damunt de l'Esquerra Republicana de Catalunya.

No ho diem en termes de retret, sinó, simplement, de constatació, per a il·lustrar el lector en els inicis del període electoral.

SENSIBILITAT POLITICA

La impossibilitat de practicar l'entesa electoral al·ludida, ha donat peu a que el P. C. R. demostrés a la llum del sol la sensibilitat política que l'informa.

Així, Camps i Arboix, Miquel de Palol i altres, han dimissió els càrrecs que tenien en diversos organismes públics.

La conducta seguida per aquells amics no és un gest de mal humor. És, simplement, un altre fet normal, produït d'una virtut molt desacostumada en política, que s'anomena sensibilitat o delicadesa.

Es digne d'esment aquesta manera d'obrar en un país que el nostre, en el que hi ha tantes epidèmies que tenen el gruix de la pell d'elefant i en el que tants esborren del diccionari solà la paraula "dimissió". És allò de la garçuela "Ya habéis pensado en dimitir?". En esto no hay ni que pensar". I ara que l'opinió jutgi i compari.

Uns, adalarats darrera càrrecs; no importa es sigui ja regidor i diputat

Candidatura del Partit Catalanista Republicà

Josep Maria Boix i Villacrosa

Llicenciat en Química

Joaquim de Camps i Arboix

Advocat

Miquel Ferrer i Griera

Constructor d'obres

Joan de Garganta i Fabrega

Publicista

Eusebi Isern i Dalmau

Advocat

Carles Jordà i Fages

Enginyer

Joan Mas i Casamada

Metge

Per a els restants noms el P. C. R. recomana per tal de fer practica la coalició electoral proposada, d'afegir-hi els noms de la candidatura d'Esquerra Republicana de major prestigi i catalanitat.

a les nostres joventuts, a aquestes promocions netes de pecat, rectes de procediments, vessantes d'entusiasme, que són l'exponent de totes les esperances de la Pàtria.

Electors de les comarques de Girona:

VOTEU I FEU VOTAR la candidatura que us presentem en nom del PARTIT CATALANISTA REPUBLICÀ.

PER LA CATALUNYA LLIURE!
PER LA REPUBLICA RENOVADORA!

PER LA LLIBERTAT INTANGIBLE!

PER LA JUSTICIA NOVA!

Girona 29 d'octubre de 1932.

Els homes que triïs, elector, han d'ésser del país i residents en el país, per a que coneguin de primera mà les necessitats col·lectives i estiguin prop teu per quan els necessitis.

Tinga-ho en compte!

La terra pel qui la treballa?

II

Les demostracions emprades en el meu article anterior sobre el tema famós de la terra pel qui la treballa, serien gairebé suficients per a obrir una bratxa: irreparable en aquest castell d'artifici, que sofistes i falsificadors han anat construint de xic en xic.

Però, a fi de completar les nostres demostracions aportarem nous materials, que són d'una lògica invencible.

En el present treball presentaré algunes xifres, basades en estadístiques diverses, que si adoleixen d'algun defecte, és el d'ésser exagerades en contra dels nostres arguments; però que de cap manera poden servir per a desvirtuar el resultat final, sinó per a consolidar-lo.

Hi ha a Espanya—no aplicaré el cas exclusivament a Catalunya, sinó a tota la Península en general; puix que per a documentar-me de les dades indispensables en veuria obligat a una feina dilatada i, per altre banda, innecessària—uns 25 milions d'hectàrees de terra de cultiu, entre secà i regadiu. Repartint equitativament les esmentades terres del territori peninsular, entre els individus o famílies que puguin cultivar-les, obtindrem, després d'un breu aforament, el següent nombre d'agricultors. Si consignem a Espanya 25 milions d'habitants, i d'aquesta xifra deduem 10 milions de caps de casa, potser pecarem un xic per excés. Però aquesta xifra tampoc exagera l'argument, sinó que més aviat l'atenua, puix que com més crescut serà el nombre de treballadors de la terra, més baix seria el quocient de la terra repartida i, per tant, la teoria objecte dels nostres comentaris seria, aparentment, de més possible aplicació.

Entre aquests 10 milions de caps de casa hi ha d'haver necessàriament mestres, enginyers, metges, polítics, artistes, savis, xerramegues, esmulets, etc., etc. Podem calcular, doncs, sense por a equivocar-nos que les dues tercers parts al menys, dels 10 milions esmentats, és troben dedicats a una o altra de les professions al·ludides i a tantés altres que encara omitim i que l'activitat humana exigeix.

El nombre, doncs, de famílies que és podrien dedicar al correu de la terra, d'acord amb les xifres expressades i segurament superior del que es dedueix de les províncies catastrades, serà el de 3 famílies, i correspon a cada un en números redons, 8 hectàrees de terra, de les quals, seguint la relació general de regadiu a secà, resulte a 0'75 el regadiu i 7'25 el secà. És possible, doncs, que una família per ella sola i menys encara que la tingui o no la tingui en disponibilitat, cultivar aquesta extensió de terra amb llurs propis braços i sense l'ajuda d'assalariats, continus o periòdics? Perquè no podem tornar a l'argument del bestiar de treball o de les màquines agrícoles, puix que ai-

xò està renyit en absolut amb l'esmentat principi. Si per a poder cultivar les 8 hectàrees, producte del repartiment, cal emprar maquinària o bestiar, com que aquests elements són per a majors extensions, resultaran impropedients i antieconòmics i si demanem jornalers per a completar el treball, ens demanaran la terra que treballen, trobant-nos com sempre remesos al cultiu "monoàndric", si així se'ns permet anomenar-lo emmanllevant la paraula clàssica d'un il·lustre sociòleg i agrònom castellà.

I si el principi de la terra pel qui la treballa, s'enten per l'arrendatari, aparcer, director o propietari que dirigeix personalment i pràcticament l'empresa agrícola, sobre el terreny, amb l'aportació del seu treball intel·lectual, material o mixte, en extensió suficient que li permeti l'empleu proporcionat de màquines, bestiar i obrers a jornal, sense cap participació en espècies ni en els beneficis del producte de la terra, ja tenim destruït el cèlebre principi, puix que els obrers esmentats treballen i cultiven terra que no és seva.

Haurem, doncs, de concloure, per les raons exposades, diguent que la teoria de la terra pel qui la treballa és perfectament irrealitzable com a norma d'aplicació general, quedant plenament demostrat que és un principi insostenible i pràcticament irrealitzable.

Es més, cada terra Ibèrica té la seva especial fesomia agrària, i és absolutament impossible l'aplicació de mesures generals a tot el país.

Jo, amb els anys que vinc preocupant-me en l'estudi del problema de la terra i el que la pràctica m'ha ensenyat, he arribat a concebir un pla, respecte el camp socialment considerat, el qual, si les circumstàncies m'ho permeten, el faré conèixer als meus lectors. Aquesta concepció meua permetria que tot aquell que fos treballador de la terra, tingués participació en els beneficis que d'ella s'obtenen, sense borrar el pas als progressos que la tècnica aconsella, perseguint no solament la finalitat de dignificar el treball del pagès, sinó també l'ambició humana i noble, de veure a Catalunya, pàtria nostra, en l'ordre a la terra i en tots els ordres, a la vanguarda dels pobles lliures i civilitzats.

RAFEL MASSAGUER

Es l'hora d'escollir els homes més capacitats per damunt les etiquetes de partit.

Catalunya ho reclama!

ANTENA

a Corts, també han d'ésser diputats a la Generalitat; la qüestió és abasseguar, encara que tots els càrrecs es serveixin malament. El "decorum" és una "ave raris", en certs medis polítics. Altres, en canvi, ni abasseguen, ni acumulen, i encara els hi sobre desprendiment i "vergonya" per a renunciar llocs, quan una raó ho justifica.

Repetim-ho: que l'opinió pública i després compari i jutgi i després triï.

A LA LUUITA, AMICS!

Amb bandera ben dreta i ben sola, no cal dir ben alta, el P. C. R. va a lluita electoral vinenta.

Hi va amb un propòsit: el de guanyar.

Hi va amb un convenciment: el de guanyar.

—Hi va amb una voluntat: la de guanyar.

Així, llisa i planament: volem, esperem guanyar i guanyarem.

Encés l'optimisme? Perquè? Es que en política electoral hi ha alguna cosa escrita? Es que algú té algun privilegi previ? Es que hi ha qui tingui el monopoli de la victòria? En principi, doncs, tots som igualment candidats del triomf.

Sí, es dirà, però en la pràctica...

En la pràctica, què? Es que algú creu que aquesta vegada el cos electoral es mourà igual que a l'hora del 28 de juny? Es que algú pensa que el cos electoral es produirà com aleshores, com un torrent desbordat o com una força inconscient? Es que algú imagina que el cos electoral, endariat per una idea fixa, acudirà a les urnes com un autòmat?

Aleshores si són diversos els motius que endagaran els vots a través dels canals del sufragi, perquè creure que el gran factor de totes les victòries electorals, l'opinió del carrer es deixarà maninular de la mateixa manera, quan els mòbils són diversos; quan les influències estan multiplicades per set o vuit candidatures en lluita, estirant cadascú del seu cantó; quan una gran massa d'electors exigeix als homes que es presentin, alguna cosa més que una simple etiqueta política?

Ja veieu com ja no resulta tan utòpica la nostra seguretat. Amics: a la lluita pel triomf!

CANDIDATURES

Per ara no coneixem altra candidatura que la de la Lliga Regionalista. La de l'Esquerra Republicana està en confecció; laboriosa confecció, perquè està el seu camí molt ple d'arestes.

S'anuncia ultra la del P. C. R., la del B. O. C., la dels Radicals, la de Radicals-socialistes i Socialistes, la de l'Extrema Esquerra Federal i Agrària i la titulada d'Acció Catòlica on s'aixoplugaven els carlins. Total vuit candidatures. L'elector no es podrà queixar per manca de noms i per possibilitat de tria.

La candidatura de la "Lliga" es compon de dues parts: uns que tenen lligams remots amb les nostres comarques — Abadal, Vallés, Carreras Artau, Torres de Prat, Gay de Montellà i altres que hi tenen domicili i residència, Camps Bellapart, Madi, Xifra, Batlle, Dorca, Negre.

S'observa tot seguit que entre aquests darrers hi manquen les primeres figures del regionalisme gironí — Riera, Masó, Coll Turbau, Gispert Sauch, Iglésies d'Abadal, Agustí —. Perquè? Respectem les causes que hagin excusat a alguns d'aquests elements el no entrar en candidatura; però ningú podrà negar que el fet de no figurar-n'hi cap, és simptomàtic. El cos electoral ho ha de extranyar, i aquesta extranyesa no és pas un factor favorable.

Així, la candidatura de la "Lliga", sense els noms remarcables del país i amb excés numèric de noms de Barcelona, és una candidatura minvada.

NO ES AIXO

Continuant el tema, la candidatura de la "Lliga" va encapsalada per un nom notable — el benemèrit senyor Abadal —. El segueixen tres noms de

Evolucions de partits

"Mirador" publica el següent article:

Les evolucions respectives del Partit d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Partit Catalanista Republicà, durant aquest últim mes, resumides, són així: Primer, el Partit Catalanista Republicà declara que una divisió electoral de les esquerres republicanes i catalanistes davant d'unes pròximes eleccions pot posar la futura Assemblea Constituent en mans de les dretes o dels partits no catalans; per tal de prevenir el perill, cal que hi hagi un pacte entre les forces catalanistes republicanes i esquerranes de cara a les eleccions. Primera fase de l'evolució.

Segona fase. Després de vacil·lacions i contradiccions, l'Esquerra Republicana de Catalunya refusa d'anar amb el Partit Catalanista Republicà. No dona cap raó sinó la sola convenció. El motiu d'aquesta actitud no pot ésser altre que la seguretat de treure, ells sols (amb l'estel de la Unió Socialista de Catalunya, poc nombrosos), tants diputats com vulguin.

Tercera fase, sorprenent. La mateixa Esquerra, que ha trobat superflu aliar-se amb el Partit Catalanista Republicà, li demana que es fongui amb ella "i si aquest Partit persisteix a presentar candidatura, fa obra pertorbadora, car és com donar vots a la Lliga". Veritat que és absurd?

D'una banda l'Esquerra no accepta l'aliança amb el Partit Catalanista Republicà perquè troba que el perill d'una divisió de vots és negligible, no val la pena d'ésser tingut en compte.

D'una banda, fa pressió moral als homes del Partit Catalanista Republicà perquè en desertin, i això en nom del mateix perill que dos dies abans havia semblat menyspreable.

Hens aquí un perill que s'apaga i s'encén d'una manera ben còmoda. Val a dir que, sobretot en aquest cas concret, la lògica no és el fort del Partit d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Car tampoc podem admetre que aquella aliança que recomanaven els homes del Partit Catalanista Republicà els hagués estat negada, per incompatibilitats personals o doctrinals. Aquells homes, l'aliança amb els quals era execrable, són després cridats amorosament per a ésser alguna cosa més que uns aliats: uns correligionaris i uns dirigents.

Per a completar aquest quadro d'extravagàncies, un dels primers navegants que es dona a les sirenes esquerranes és aquell Rovira i Virgili que els negà el pa i la sal abans del 12 d'abril de 1931. També és cert que La Nau d'aquest nauta; llavors diari d'idees d'esquerra, abandonat a la deriva, avui és organ de la Unió Democràtica, petit partit reaccionari. Tot plegat és un embolic, i cal que l'opinió pública hi reflexioni. Sigui com sigui, el senyor Rovira i Virgili presenta la seva candidatura, i per Tarragona precisament contra els que fins ara havien estat els seus amics i sostingut per aquells fins ara adversaris seus; com podeu veure, són unes eleccions molt estranyes.

Més ben dit, si anem al fons de les coses, ho trobarem tot natural i clar. El capteniment de l'Esquerra, tocant les eleccions, no pot ésser més transparent. Volen destruir el Partit Catalanista Republicà. L'afany que els mou no es detura ni davant del perill remot d'un triomf de les dretes o dels jabalies. Un partit, com l'Esquerra, tingut per aquells fins ara adversaris seus, que fa una política basada molt més damunt dels sentiments que no pas damunt de les idees, sempre està exposat a perjudicar-se o a perjudicar el país; amb la mateixa facilitat que s'infla ve un dia que es desinfla. Car no té un ideari concret que li permeti "formar el quadro" en moments de depressió.

Per això la majoria d'elements d'aquest partit, troben tan fàcil i explicable com vulguen que un polític abandoni l'ideari i l'organització de la que ell forma part, davant de la primera avinentesa electoral. El sentimentalisme és infinitament malleable.

També, per això mateix, el Partit Catalanista Republicà, que hauria acceptat una aliança electoral com a mal menor, davant d'un mal major representat per un triomf de dretes o de forasters, es comprèn que no pugui

de cap manera esfumar-se perquè sí i abandonar totes les seves característiques i totes les seves raons d'ésser. Això seria un mal més gran que tot plegat. Perquè hi ha cert grau de ciutadania i de virtut moral que està per damunt de totes les contingències del temps i de l'atzar, i cal tenir present que un bon catalanista solament té l'obligació de procurar que Catalunya creixi cada dia en dignitat i cultura i, certament, en seria un camí ben estrafolari començar ell mateix per prescindir-ne.

Ara el Partit Catalanista Republicà està posat davant la disjuntiva d'anar a les urnes o de suicidar-se i veure-sar-se dins l'Esquerra. L'Esquerra ho ha volgut. L'Esquerra no té cap autoritat, doncs, per combatre uns homes que fan l'únic que pot fer una persona o un partit que tingui el sentiment de l'honor i del deure. O és que els dirigents de l'Esquerra es pensen que els partits tenen un programa i un nom perquè sí, i que això no respon a cap convicció profunda i arrelada? Un partit pot trobar-se davant de l'imperatiu moral d'haver d'entendre dins una aliança, per tal de defensar ideals comuns, quan calgui. Aquesta obligació existia, si de cas, per a l'Esquerra quan hom proposà l'aliança. Però el que és absurd, és suposar que el partit que falta al sen imperatiu moral pot exigir de l'altre una minva de personalitat encara més gran que aquella que l'exigent no ha volgut consentir-se: la desaparició pura i simple. I la més gran insensatesa seria de suposar que l'interès de la pàtria aconsella de secundar proposicions i maniobres immorals i tiràniques.

Homes del país per residència,
Homes capacitats i honestíssims,
Són els que t'ofereix
el P. C. R.
Votar-los és un deure i un egoïsmel!

Ajuntament

L'interès de la sessió de divendres passat radicava en una qüestió política, eminentment política: la renúncia de la primera tenència d'alcaldia, que el nostre estimat amic Miquel de Palol havia desempenyat amb tant d'èxit. La nova posició dels elements del partit republicà d'esquerra desfet la coalició, havia d'anar, naturalment, acompanyada d'una dimissió irrevocable dels càrrecs que amb el vot de tots havien obtingut i creient-ho així mateix, el partit Catalanista Republicà de Girona retirava els homes sense de la majoria i els quatre regidors es constituïen en minoria dintre el consistori gironí. Davant d'una actitud tant digna del partit catalanista republicà i dels comentaris favorables a la seva actuació, no és d'extranyar la sala del saló de sessions es veïes atapeïda de públic. En els escons s'hi veien també tots els regidors d'Esquerra, els nostres i quasi tota la minoria regionalista.

Llegida i aprovada l'acta anterior, el senyor Miquel de Palol prengué la paraula, explicant com l'acord fet pel partit republicà d'esquerra de no anar coaligats amb el partit catalanista republicà, en les eleccions de diputats al primer parlament català, havia desfet la majoria fins avui compacta de l'ajuntament de Girona. Digué que el fet de separar-se de la majoria i de renunciar els càrrecs, no volia pas dir que deixessin arreu el programa municipal signat pels regidors catalanistes republicans i els d'esquerra, puig continuarien treballant per tot allò que significués per a Girona una millora i un més benestar. Política-ment, defensarien com sempre els ideals de catalanisme i república per ser el primer l'anfany de tota una vida i el segon per ser el complement del primer. Digué que no deia ni vo-

FIRA COMERCIAL DE GIRONA

PATROCINADA PER L'AJUNTAMENT

Oberta del 28 d'Octubre al 5 de Novembre

La PRIMERA FIRA COMERCIAL DE GIRONA és un esforç en el qual fots tenim de col·laborar perquè és fruit de la nostra vitalitat.

Els transports mecànics

Una altra Conferència Nacional d'elements interessats en aquesta qüestió, ha tingut lloc darrerament a Madrid; un altre intent de resolució d'un problema cada vegada més agreujat; un altre esforç per aconseguir una necessària coordinació de l'ahir amb l'avui; per endegar dintre l'espai possible en l'ordre econòmic el constant avenç, la desafortunada evolució. Així sembla, a simple vista, el punt bàsic del problema, però en la realitat, no respon més que a conveniències de certs sectors. A través de tot i contra tot, els hi interessa la no resolució, donant-li un caire profund de subjectivitat quan, precisament, no ha deixat ell mateix d'assenyalar des d'anys un ver punt de coincidència i de justícia.

Anem, doncs, com un deure que ens imposa el nostre liberalisme, a esbrinar l'ànima de l'enigmàtic problema i deixar sentat amb una clarividència justa, el seu abast.

Per la premsa diària ens hem assabentat d'alguns dels punts tractats, de l'esperit que ha imperat en els congressistes, i de part de les conclusions que han estat entregades al Govern de la República. Quan a totes aqueixes coses, hom ha pogut constatar que, certament, no s'ha avançat pas gaire en liberalisme, que talment sembla que l'esperit democràtic no ha arribat encara al pregon de determinats organismes rutinaris, que en un mateix sentit es cloueren totes les conferències, totes les assemblees, tots els congressos que es celebraren sota l'antic règim.

Hens ha defraudat, vertaderament, aqueixa Conferència Nacional, en la qual havíem posat discretament certa confiança. Si, confiança de que sota el règim republicà s'adavantés quelcom en la resolució del feixuc problema que, per les seves circumstàncies, esdevé un problema econòmic. Però no ha estat així; la mateixa participació d'elements que en les altres assistiren hi ha pres part; idèntica proporció dels diversos sectors afectats ha correspost enguany, tal volta, els mateixos membres de sempre. Com volia, doncs, resoldre's sota un mateix ambient, sota una mateixa forma, sota el criteri d'uns mateixos homes, ço que no es va aconseguir en les nombroses celebrades?

La Conferència Nacional, doncs, s'ha reduït a una lluita de defensa dels interessos ferroviaris enfront dels del transport per carretera. S'ha volgut resoldre per mil·lèsima vegada un punt solucionat per sí mateix i que, per tant, no l'alcança el problema, que es debat de la competència entre el mitjà de comunicació ferrocarril i el mitjà automòbil.

Es continua, en canvi, sabedora i aferrissadament en l'equivoc que s'ha creat entorn la qüestió. Una vegada més han repetit el Govern, els ministres i adhuc els elements tècnics, que cal evitar al ferrocarril una competència ruïnosa, que no es pot permetre davant els interessos que hi té l'Estat, i que gairebé el no fer-ho així, esdevindria també un perillós problema de crisi de treball per a milers d'obrers que en ells treballen.

Be, tot això molt bé. No crec, però, hi hagi ningú que consideri desencertada aquesta mena de tutela que el Govern posa al damunt del ferrocarril; no crec tampoc que hom vulgui deixar en lliure competència uns mitjans de transport que representen dues etapes, dos processos de l'evolució contemporània, i, que per tant, no es troben en igualtat de condicions per a complir circumstancialment determinats serveis; ni crec menys que es vulgui privar, per ningú, als ferrocarrils d'una legítima defensa per part de l'Estat, puix encara que interessos particulars, es devenen per llur importància dintre l'ordre econòmic, interessos generals de la República.

Però insisteixo que no és aquest el problema en qüestió; allò es dona per descomptat i necessari en llur aspecte d'interessos semi-nacionals; que les línies d'autòmbus paral·leles al ferrocarril s'equipararan a n'ells en gravàmens fiscals, concessions administratives, tarifes de preus, horari i demés, està bé; que adhuc per considerar-les innecessàries al trànsit, degut a l'existència del ferrocarril, deuen desaparèixer en certes contrades, be també; que no podrà demanar-se i, per tant, obtenir-se cap concessió de transport per carretera a n'aquelles comarques on, a jui tècnic, estiguin suficientment ateses pels ferrocarrils, molt bé.

Hom ja sap ara, que no és ací on radica el problema; no és entre l'ahir i l'avui, el tren i l'automòbil: és entre l'exclusivista i el lliure transportista per carretera; entre la poderosa empresa que, exercint un dret otorgat il·legalment, agabella aquell servei de transport amb caràcter exclusiu sobre una carretera pública, de tothom, i el modest industrial que no li és permès establir-lo a una carretera que s'ha cedit en ple domini a un particular per part de l'Estat, vulnerant el dret sagrat d'igualtat entre els ciutadans, i oblidant o millor, bandejant l'alta missió per a que fou creat.

Aquest és el fons vital, cert; únic del problema dels transports mecànics a la Península; tot altre caire que superficialment vulga donar-se-li, és mancat ja des d'un principi, de tota lògica i veracitat. La resolució justa d'aquest problema, tan interessant per l'economia espanyola, no deu cercar-se en organismes burocràtics, mancats de tecnicisme i de confiança republicana. Un problema nacional deu resoldre'l una comissió dels diversos interessos afectats; mai podrà fer-ho la representació d'una sola classe d'aquexos interessos, encara que vulga disfrassar-se-la amb la concessió que fa generosament d'uns contats llocs a les demés.

Es d'esperar, però, que el Govern i adhuc les Corts de la República, inspirant-se en aquells sentiments i principis que ens són també tan propis, buscarà tota la resolució del problema amb la immediata derogació de la famosa Llei del Directori Militar de 4 de juliol de 1924.

No fer-ho així estaria oposat amb la nostra ideologia.

R. Avilés i Bartina

lia referir-se al mot esquerrà per ser una cosa que cada u l'entén a la seva manera.

El senyor Tomàs exposà que no havent la minoria regionalista votat els càrrecs que es renunciaven no els interessava dir res.

El senyor Dalmau digué que sentia fonament que els regidors del partit catalanista republicà es separessin de la majoria, per quan en tot moment havien demostrat ser uns companys fidels.

El senyor Santaló prengué la paraula per dordre's de la determinació presa pel nostre partit i particularment per la dimissió del senyor Paló qui en el transcurs del temps que ha ocupat l'alcaldia accidentalment, més que un primer tinent havia estat el veritable alcalde de la Ciutat. Al reconèixer la seva bonhomia, el seu bon tracte i la manera com solucionava les qüestions en esperit tolerant no feia més que fer un elogi sincer del fins dividres primer tinent d'alcalde.

No obstant i aquest incident, espera que els homes del partit catalanista republicà continuaran donant el seu apoi a tot el que signifiqui portar endavant el programa municipal i que moltes vegades s'han de trobar també al concretar en qüestions polítiques. S'acorda acceptar la dimissió. Feta ja tota la discussió del tema, es segueix l'ordre del dia que s'aprova per unanimitat en tots els seus dictàmens i proposicions.

El senyor Colomer, a l'arribar, diu que igual que el seu company de minoria, renúncia el càrrec de síndic suplent que també s'accepta després d'unes paraules del senyor Santaló.

S'aixeca la sessió i la gent de casa la ciutat comentant la manera digna, recta i decidida del partit i dels regidors catalanistes republicans. Els amics que havien assistit a la sessió sortien satisfets i orgullosos dels seus representants a l'ajuntament de Girona.

FRIC.

ANTENA

poca categoria política — els senyors Gay, Carreras Artau i Torres de Prat —, per no haver actuat en el clos de la política local i ésser novells o reincorporats a la política activa. Del senyor Vallès i Pujals, inquiet home públic, amb una pila de ex-aiò i ex-allò, preferim no parlar-ne, perquè no ens plau descendir al personalisme, en relació amb l'autor (sic) del famós "Elogi de Catalunya".

Per fi hi ha uns noms purament locals, que fan l'efecte d'un afegit o d'un complement.

Volem dir que no és aiò el que esperàvem d'un partit de tantes possibilitats personals com la "Lliga". Al cos electoral, a excepció del senyor Abadal, els altres nous no li diuen res per raons diverses. Uns, els senyors Carreras i Gay, perquè els endevina al marge de la política activa i actuant que es necessita en defensa dels interessos comarcals immediats que han de veure's afectats per l'estructura de la nova Catalunya. Altres, els dels senyors restants, feta excepció dels senyors Vallès i Xifra, són tan inèdits en política que ni els n'hi coneixiem la vocació, i, com no és l'hora de treure de l'anònim polític, s'enten valors que sino s'han revelat, en tot cas no és permanència de ganes. Del senyor Vallès ja n'hem parlat, i del Sr. Xifra ja n'han parlat a Figueres, quan hi actuava copiosament i confesoriària.

En resum i, sense ofensa, que no sabríem intentar-la, podem dir que la candidatura de la "Lliga" ens recorda un vic el clàssic pintat d'un "no venari d'ànimes".

ERRORS QUE CAL CORREGIR

La conveniència d'establir coalicions electorals entre els partits d'esquerra liberal davant l'hora històrica de la constitució del Parlament de Catalunya, ha estat abundantment tractada, considerant-se unànimament com un gran encert.

El recent acord, però, de les agrupacions de les comarques gironines, adherides a l'Esquerra Republicana de Catalunya, ha motivat que tornés a plantejar-se aquesta qüestió i que l'opinió pública reaccionés davant la pretenció monopolitzadora d'un partit.

Certament, no ha deixat de sorprendre l'acord de referència, quan tothom donava per descomptat que, almenys en la circumscripció de Girona, els partits d'esquerra liberal anaven a presentar-se a les properes eleccions constituint un front únic en la defensa d'uns idearis comuns, que permetessin prosseguir la tasca iniciada a l'adveniment de la República, des de les Corporacions públiques.

L'acord de no coalició contrasta visiblement amb la política seguida arreu de les comarques gironines, on gairebé en la totalitat dels ajuntaments han estat en franca col·laboració els partits republicans, i el poble queda sorprès que sense un motiu per justificar-ho, es desfaci la convivència exemplar i un Partit s'aixequi pretenciosament, provocant la dissidència dels republicans d'esquerra liberal i facilitant, en conseqüència, el triomf de la candidatura de dreta.

Un error massa greu en els moments històrics que travessa Catalunya.

Cal, però, confiar amb l'opinió pública que, amb tota serenitat, i comprenent la transcendència enorme que per l'esdevenidor de la nostra terra té aquest període electoral, sabrà rectificar l'error d'uns homes que s'han inspirat únicament en interessos mesquins, proposant a ells l'interès general de Catalunya.

ELS MOVILS QUE HAN D'INSPIRAR L'ELECTOR

D'ençà de les eleccions municipals, que provocaren l'instauració de la República, cap moment ha estat tant apassionant com el present.

Tenim una autonomia i hem d'utilitzar-la per al millorament de Catalunya. Tenim molt properes unes eleccions, de les quals depen l'esdevenidor de la nostra Pàtria. Tenim a les nos-

"Punt de mira català sobre la reforma agrària"

CONFERENCIA DE CARLES JORDA A LA SALA MOZART

Dimarts passat, a les deu de la nit, Carles Jordà, del Consell Directiu del Partit Catalanista Republicà, pronuncià a la Sala Mozart, davant de nombrosos públics, la seva anunciada conferència sobre el tema: "Punt de mira català sobre la Reforma Agrària".

Junt amb l'orador ocuparen la presidència els senyors Martí Esteve, David Ferrer i J. Tomàs i Piera.

El conferenciant començà remarcant la facilitat amb què es pot fer una crítica lleugera de la Reforma Agrària. Seria fàcil patac; s'ha dit que era una revolta, un caos, una mostra d'ineptitud. Seria fàcil l'elogi; llei reparable del desgavell nacional. Dos camins equivocats. No hem d'examinar-ho ni d'un costat ni de l'altre. Jo més en parlaria amb elogi que no pas amb esperit censor. A Catalunya necessitem aquests motius socialitzants, com pa deia el nostre millor polític modern. Alemanya necessita, pot necessitar, injeccions individualistes, com Catalunya en necessita de socialitzants. A la nostra pàtria s'abusa de l'esforç individualista. Cal que ens preocupem de les nostres coses, però també de les del veí. Hom diu que la Llei Agrària aprovada transformarà totalment l'actual estructura. No serà precisament ella; una llei serà ben poca cosa. La llei no transforma res. Qui ho transforma és l'executor. Aquesta és la part que ens interessa tractar: el procediment d'execució.

Caldrà que examinem el problema sota un punt de vista català, sense menysprear, però, els seus altres aspectes essencials per a fer-nos-en una idea aproximada.

El senyor Jordà, fixant els antecedents de la qüestió, va remuntar-se fins al compromís de tots els partits abans de la instauració de la República. Refutà l'affirmació que Espanya no hi ha veritable problema agrari. Assegurà que no sols és ben vivent a Espanya, sinó que també existeix a Catalunya, si bé en implantacions i manifestacions diverses, però tan vius com aquells. De la resolució n'hem d'esperar una font del millorament col·lectiu.

Historià el senyor Carles Jordà la creació d'una Comissió Tècnica Agrària; de la qual formaren part dos catalans: Sugranyes i el mateix conferenciant. Presidí aquesta comissió el senyor Sánchez Roman, el qual exercint una presidència gairebé hieràtica, arribava infondre per als que arribaven de terres llunyanes. Demés, tingueren hegenomia dues persones més: el líder dels socialistes andalusos, Fabriel Morón, que continuament parlava en nom d'un marxisme de quarta o cinquena mà; en tercer lloc hi havia Pascual Carrion, tècnic de tots els règims. Davant d'aquesta hegenomia, a nosaltres no ens quedava altre remei que fer algunes observacions i, si convenia, votar en contra.

Amb paraula fàcil i diàfana féu conèixer el motiu que no s'aprovés el projecte enllestit en temps del Govern Provisional de la República.

Tres diferències fonamentals separaven aquell projecte de la llei actual ja vigent. Primera: els assentats familiars a les províncies. Això havia d'ésser objecte d'una llei especial. Segona: la base econòmica que havia de sorgir gravant d'una irregularment.

Després passà a examinar l'article 22 de l'actual Llei de Reforma Agrà-

ria que van tractar d'evitar els membres del Partit Catalanista Republicà. Aquest article és una buferada al Dret Català, puix que defineix i regula la rabassa morta i aquest problema ha de correspondre a nosaltres amb exclusivitat. (Aplaudiments.)

Llegí una esmena que a aquest article presentà el diputat Martí Esteve. Malauradament el cap del Govern refusà l'esmena. Es la meua opinió que el Parlament Català haurà de rectificar.

Seguidament passà a parlar de l'article 23, que jutjà com la veritable clau de la Reforma. És el que fa referència a la creació de l'Institut de Reforma Agrària. Aquest organisme serà el que aplicarà aquesta Llei Agrària. La creació d'aquest Institut és el més gran encert de la Reforma Agrària, d'importància excepcional i d'evident transcendència. Només manca saber qui hi haurà davant d'aquest Institut.

A Catalunya aquest Institut tindrà execució mitjançant una comissió que nomenarà la Generalitat de Catalunya.

L'orador remarcà la importància d'aquest organisme a Catalunya.

El que hem dit de l'Institut de la Reforma Agrària a Espanya, s'ha de dir d'aquest organisme a Catalunya. Té una importància suma. Per ell hauré de passar tots els problemes agraris de la nostra terra. Atribucions que li corresponen?

Per demostrar la vastitud de les matèixes llegí l'article 23, que és tot un programa de govern.

Amb justesa d concepte, Carles Jordà, explica com hauria d'ésser l'estructuració d'aquest organisme: Juntes locals, comarcals i centrals.

Enumera una llarga llista de les qüestions que s'haurà d'ocupar la Comissió tot seguit de formar-se: les contingències estrangeres foren objecte d'un llarg i detingut examen; exhibí estadístiques, segons les quals s'havia de repartir la producció destinada a l'exportació a països amb contingència. Aquest organisme haurà de merèixer, per exercir totes aquestes atribucions, la confiança dels productors.

S'estengué llargament parlant de la nacionalització de la producció.

Sortí al pas dels que diuen que al nostre país no hi ha homes capaços d'orientar i conduir aquest organisme. Va descriure els models d'organismes col·lectius de caràcter agrari que hi ha arreu de Catalunya: les farrineres de Cerverà (un dels esforços més reeixits a Catalunya), les propietats del camp de Tarragona; els sindicats dels vols de Barcelona, etc., etc. Hem despassat aquells temps que les feines les feia un sol català; ara un català, unit a un altre català, farà sorgir de la terra tot el que aquesta pugui donar. La Generalitat sabrà trobar els homes adequats que es troben a Catalunya.

Les seves darreres paraules foren ofegades per nombrosos aplaudiments que duraren llarga estona.

Costa poc de donar a la multitud una bandera; com més llampant i més violada més seguidors tindrà. Però si el canvi de bandera no és un canvi d'esperit, què val?

NICOLAU D'OLWER

JA TENIU O SOU SUBSCRIPTORS? DE PAL·LAS

Diccionari - català - espanyol - francès

Diccionari General de la Llengua Catalana

PER POMPEU FABRA

DICCIONARI ENCICLOPÈDIC de la LENGUA CATALANA

amb la correspondència espanyola.

DEMANEU DETALLS

a Modest Palahí

AGENT COMERCIAL COL·LEGIAT

Carre, 24

Girona

Mirador cinematogràfic

SALO GRAN VIA

Amb un plé a vessar, s'estrenà ahir dijous en aquest cinema la cinta "El expreso de Sanhgal", que ens venia precedida d'una "propaganda" eficaç, puix era feta desinteressadament per els crítics.

Vertaderament, la pel·lícula és una cosa sèria i el públic gironí que ja ha arribat a certa "maduresa" dintre el camp del cinema, sapigué copsar la importància que en matèria de films realista aconseguí "El expreso de Shanghai".

I diem realista per que la cinta aconseguí el màxim de veracitat i de sobrietat emmarcada d'una concepció nua de literatura. Res de coses ambigües, de rodeigs per el plantejament de les escenes, ni molt menys buscar teatralitats.

En l'escena, veiem les persones tal com són, com si de cop i volta les haguessin trasplantat del carrer a la pantalla. La passió, la por, l'humorisme, la indiferència i la estoïcitat, són coses que sense tenir que subratllar-les, el director d'escena aconseguí que transpuí en la cara de tots els personatges.

D'entre ells, un sobretot, Clive Brook, aconseguí un èxit remarcable i sura molt per damunt dels seus companys de treball, els quals aïd no obstant, creiem ja haver dit que estan encertadíssims en els seus respectius papers.

El confusióisme de la China actual, l'amalgama de races i alguns trets psicològics dels homes grocs i d'ulls d'atmetlla, són d'un tó tan enèrgic i segur que difícilment es poden superar. La sortida de l'expreso de l'estació de Shanghai amb l'anèdota de les gallines i de les vaques, és d'una gran força realista.

Rengló apart mereix l'actuació de Marlene Diétrich.

Els aficionats a les coses de cinema, que com nosaltres han seguit la curva ascendent de l'admirada estrella alemanya des de que començà en l'inoblidable "Angel Azul", ens comencem a cansar ja de la rigidesa i manca d'elasticitat que presideix les seves actuacions.

Aquella fredor enigmàtica, aquells ulls no per impassibles menys admirats i tots els seus gestos metòdics, feliços, són coses que en un principi

ens frapaven, però que davant la seva constant repetició els trovem a cada actuació seva menys interessants.

Deixant de banda aquest matig de la seva actuació, fa una interpretació perfecta del seu paper, i ens és dable assadollar-nos una vegada més en la seva deliciosa feminitat.

★

TEATRE ALBENI

Amb l'aplaudida companyia que dirigeix en Lluís Calvo, i de quin elenc artístic en formen part N'Emili Sagibarba, Marcos Redondo, Joan Rosich i altres aplaudits artistes de sarsuela, aquest teatre té ja assegurat l'èxit per tots els dies de Fires.

L'esforç de l'Empresa en portar-nos a Girona una de les primeres companyies de la península, és digna de tot elogi, hi així creiem ho reconixerà el públic gironí, fent acte de presència en l'esmentat Teatre.

Per a demà, tenen anunciades "El cantar del arriero", i "Los Claveles" per a la tarda, i "Luisa Fernanda" per a la nit.

No cal dir que aquestes obres i totes les que les seguiran, procurarem comentar-les degudament dintre les nostres possibilitats.

A.

Republicà: L'entesa electoral era més que mai convenient.

El P. C. R. no ha pas frustrat l'entesa.

Fidel al seu lema de tàctica, el P. C. R. t'invita a que votis l'entesa que volies.

El castellà, que arribà un temps a ésser una de les primeres llengües literàries (tal volta la primera), no és arribat mai a la condició de veritable llengua intensiva. Per què? Perquè a Espanya no s'és format encara un nucli d'adoctrinament, un fogar de difusió científica.

GABRIEL ALOMAR

tres mans els mitjans per al triomf dels ideals republicans, liberals i democràtics.

Vivim, doncs, uns moments de gran responsabilitat. De nosaltres únicament depen que Catalunya sigui gran i bella, o que fracasi en el seu intent de restauració.

Si és així, cal que tots posem en la tasca que anem a emprendre el màxim interès i sapiguem despendre'ns de tot particularisme ridícul i ens proposem treballar amb fermesa en la reconstrucció de Catalunya.

Cal que contemplem les properes eleccions, no com el triomf o fracàs d'un partit, sinó com el triomf o fracàs de Catalunya.

Si aferrats a partidismes o personalismes provoquem la caiguda del règim autòmic, haurem deixat d'ésser patriotes per ésser uns traidors.

Pensem que els partits polítics es fan ni es desfan amb senzillesa, l'ideal, contràriament, perdura a través del temps i pot ésser l'escalaf de nous homes que vindran a substituir-nos.

Partit Catalanista Republicà

Martí Esteve a Olot

Ahir, diumenge, Martí Esteve va donar una conferència al Casal Català d'Olot davant d'un ple a vessar. públic escoltà amb interès i entusiasme el magnífic parlament, dedicant-li en diferents paràgrafs i a l'acabament grans aplaudiments.

Inauguració del Casal Català Republicà de Les Preses

A les quatre de la tarda d'ahir, diumenge, va tenir lloc l'acte inaugural del Casal Català de Les Preses, emplenant de gom a gom la sala el públic a peu dret.

Varen prendre part al miting els oradors Franquesa, Garganta, Camps i Arboix i Martí Esteve, els quals foren aplaudits amb creixent fervor.

L'entusiasme de la pova entitat és una falaguera esperança d'èxit.

Des de Celrà

COSES DE POBLE.

Ja té raó el vell adagi de que no volia morir mai la vella. Passen coses vertaderament incomprensibles, com la que acaba de succeir en aquest poble.

El ciutadà senyor Josep Vilar i Serra, destacat element dintre la política local i d'arrelades idees republicanes llibertàries acaba de fer batejar a la seva filleta recent nascuda, per l'"església".

No concebim com hi ha homes que volguent ésser el mirall del be, reflexin tant malament.

Cal tenir en aquest món un xic més de tàctica, ja que del contrari un s'exposa a moltes ridiculeses, com la que acaba de cometre el senyor Vilar.

El temps ens porta a on sempre hem pensat, i interiorment ens fem la pregunta: No perteneixerà a la congregació dels jesuïtes, si és veritat el que d'aquests en diuen, de que prediquen el que no crenen?"

Corresponsal.

Llegiu i propagueu VIBRACIÓ

Gràfiques DARIUS RAHOLA.-Girona

Mirador esportiu

EL CAMPIONAT CATALA DE 2.
CATEGORIA PREFERENT

GRUP VALLES

V jornada.—23 d'octubre.

Resultats:

Iluro, 5 — Girona, 0.
Terrassa, 3 — Granollers, 2.
Manresa, 2 — Ripollet, 0.
Sant Cugat, 3 — Atlètic, 0.

Classificació:

Iluro	5	4	0	1	18	6	8
Terrassa	5	3	1	1	14	4	7
Granollers	5	3	0	2	15	11	6
Girona	5	3	0	2	9	10	6
Manresa	5	3	0	2	11	7	6
Ripollet	5	1	1	3	6	12	3
Sant Cugat	5	1	0	4	8	17	2
Atlètic	5	1	0	4	5	19	2

COMENTARI. — Una jornada força normal amb resultats perfectament equitatius, naturalment amb el F. C.

Girona, hem de fer una excepció.

El passat diumenge, els propietaris dels respectius terrenys de joc sortiren tots, victoriosos dels seus contrincants amb resultats tan acceptables, com justos que, ens "handicapa" en absolut per a fer-hi alguna consideració d'interès.

Què direm de la desfeta del Girona, quan tothom conservava, la recent i tan encoratjadora impressió del partit jugat amb el Granollers?

En definitiva, sols podem contestar aquesta pregunta d'acord amb actuacions passades i presents: el Girona en el camp de Vista Alegre, podem donar per descomptat que ens proporcionarà magnífics partits, alguns d'un relleu extraordinari i algun resultat de tant en tant que, farà vibrar per uns dies l'entusiasme de la massa local. També podem esperar que, fora de l'Estadi de Vista Alegre, ens esperen moltes sorpreses: probablement poc agradables.

ESCORÇA

FIRA COMERCIAL DE GIRONA

Divendres al vespre va inaugurar-se aquesta I Fira Comercial, la qual és molt visitada.

El bon gust dels expositors, com el dels organitzadors que l'han montada amb un gust molt elogiabile, és favorablement comentat pel públic continuament hi transita.

Entre els expositors ha circulat la idea d'oferir un acte d'homenatge als organitzadors. No cal dir que ens posem al costat d'ells per tot quan sigui memester.

Homenatge a Peipoo

Dijous hi hagué un dinar d'homenatge, millor dit de gratitud, al senyor Ramon Peipoo, del secretariat del P. C. R.

Peipoo és un home com pocs. Ardís, intel·ligent, infadigable, d'una alta capacitat de treball, d'iniciativa i d'organització. És l'ànima interna d'un partit.

Vibració el saluda i s'adhereix a la gratitud que el P. C. R. li ha palesat cordial i entusiàsticament.

Jocs Florals de Girona 1932

Veredictes literari

I.— Flor Natural. "Sentors d'estiu" i "La vall d'Ossor".

Accésit. "L'amada imaginària".

II.— Englantina. "Triptic de Girona".

Accésit. "Llac de muntanya".

III.— Viola d'Or. "Penediment".

Accésit. "Altituds".

IV.— Premi de la Comissaria Delegada de la Generalitat. 250 pessetes: "Salabor marítima gironina".

V.— Premi de l'Ajuntament d'aquesta ciutat. 300 pessetes: "Les Arts Gràfiques a Girona". 200 pessetes.

Accésit.— "Victòria dels gironins sobre els francesos", 100 pessetes.

VI.— Premi del Sr. Governador civil. 150 ptes. "Dels camins de la vida".

VII.— Premi del Consistori dels Jocs Florals. 150 ptes. "Poemes sense rumb".

Accésit 100 ptes.: "Elegies".

VIII.— Premi extraordinari dels mantenedors. 100 ptes.: "Tres instants dins el cercle".

VEREDICTE MUSICAL

IX.— Premi de 150 ptes. "Plorant el fill".

Accésit: "Puigsacalm".

X.— Premi de 150 ptes. "Poema de Divendres Sant".

Accésit: "Candorós anhel".

XI.— Premi de 150 ptes. "Quatre cançons".

Accésit: "Aplec de cançons originals".

Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya

SUCURSAL DE GIRONA

FESTA DE L'ESTALVI. - 31 octubre de 1932

10 Beques de 500 pessetes cada una - Pessetes 5000.

El Consell d'Administració de la Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya, Sucursal de Girona, ha acordat, en celebració de la FESTA DE L'ESTALVI, destinar CINC MIL PESSETES, per tal de contribuir a les despeses d'estudis d'impositors o fills d'impositors de la susdita Caixa.

Per tal de tenir dret a l'esmentada subvenció, caldrà demanar-ho per escrit dirigit al Sr. Director de la Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya, Sucursal de Girona, essent condicions indispensables les següents:

Esser impositor o fill d'impositor, amb llibreta oberta en aquesta Sucursal.

Deuran acompanyar-se a l'instància els documents següents:

Certificació de l'Alcaldia acreditativa dels béns que posseeix l'interessat i els seus pares.

Certificació de bona conducta.

Certificació acreditativa de la capacitat per els estudis, lliurat per la direcció de l'escola o taller on darrerament hagi estudiat o practicat.

Per a la classificació es tindrà en compte, la major capacitat, el grau de pobresa i l'antiguitat de la llibreta.

Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya

SUCURSAL DE GIRONA: Plaça del Oli núm. 1

COMPTES DE CONTRIBUENT

En combinació amb el Servei de Recaptació de Contribucions de les Comarques Gironines, que està a càrrec de la Comissaria de la Generalitat, té establerts la Caixa d'Estalvis uns comptes, mitjançant els quals i amb càrrec als mateixos, cuida aquesta Caixa del pagament dels rebuts de contribució Industrial i Territorial (Rústega i Urbana). Utilitats sobre sous, sobre participació en els beneficis, sobre timbre de negociació, sobre interessos d'Obligacions de Companyies, Corporacions i particulars i, en general, de tots aquells pagaments que deguin efectuar-se per tots els conceptes d'ingrés directe, qual quantia i concepte sigui notificat prèviament per la Delegació de Finances, a qual efecte el Servei de Recaptació de Contribucions cuidarà d'avisar als contribuents els ingressos directes que deguin efectuar, i, conseqüentment, donarà a la Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya l'oportú avis.

Així mateix, cuida aquesta Caixa de pagar i retirar, amb càrrec als mateixos comptes i subjectant-se a les mateixes condicions, els rebuts de Patent nacional de circulació d'automòbils.

Tots els rebuts, comprovants i patents retirats per mitjà de la Caixa d'Estalvis, són enviats a domicili de l'interessat, acompanyats d'una carta explicativa de l'estat i saldo del seu compte de contribuent, sense cobrar per aquest servei despesa de cap mena, salvant el de corren, si la mateixa es veu obligada a utilitzar-lo.

Els saldos creditors dels comptes de contribuent devengaran un interès del 2 per 100 anual a favor dels titulars dels mateixos, en igual forma que es ve abonant als titulars llibretes d'estalvi a la vista.

Des d'aquesta data queda obert al públic aquest nou servei.

Per a més detalls a les Oficines de la Caixa, Plaça de l'Oli, 1.

Girona, 21 de juny de 1932.